

Arrest

nr. 235 171 van 15 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 17 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juni 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als partner in het kader van een duurzame relatie.

1.2. Op 19 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag tot wettelijk samenwonen in. Deze wordt uitgesteld wegens een onderzoek schijn wettelijke samenwonen.

1.3. Op 6 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 11 december 2018 levert het parket een ongunstig advies in het kader van het onderzoek naar schijn wettelijke samenwonen.

1.5. Op 17 december 2018 weigert de stad Roeselare de melding van de verklaring van wettelijke samenwonen in het bevolkingsregister.

1.6. Bij arrest nr. 220 998 van 10 mei 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.7. Op 18 mei 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenote van Nederlandse nationaliteit.

1.8. Op 14 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18/05/2019 werd ingediend door:

(...)

Allen verblijvende te (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 18/05/2019 werd op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging ingediend door R.D.M. (...) (RR xxx) als echtgenoot van mevrouw A.R.N. (...) (RR xxx) Nederlandse nationaliteit.

Overwegende dat bij deze aanvraag een Nederlandse huwelijksakte te 's Gravenhage werd voorgelegd dd. 1/03/2019;

Overwegende dat betrokkenen reeds voorheen een voorgenomen wettelijke samenwonen hadden ingediend in België dd. 19/07/2018 dewelke werd uitgesteld met een onderzoek schijn wettelijke samenwonen;

Overwegende dat er inzake de voorgenomen wettelijke samenwonen een ongunstig advies van de Procureur des Konings in zijn brief van 11/12/2018 referentie BG. SWS 27-18 werd uitgesproken;

Overwegende dat de wettelijke samenwonen in België werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Roeselare dd. 17/12/2018;

Weigert ook de DVZ het buitenlands(Nederlands) huwelijk van betrokkenen te erkennen en steunt zich hiervoor op de elementen uit het negatieve advies van het parket van 11/12/2018 die als volgt zijn:

Ingevolge uw schrijven d.d. 09.08.2018 betreffende de verklaring van wettelijke samenwoning tussen R.D. (...) en A.R. (...), werd een politieel onderzoek, waarvan kopie in bijlage, gevoerd.

De wettelijke samenwoning is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een duurzame en stabiele partnerrelatie uitbouwen. Er dient dus onderzocht te worden of de wettelijke samenwoning tussen R.D. (...) en A.R. (...) voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een duurzame en stabiele partnerrelatie tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat de partners nopens het afsluiten van een samenlevingscontract zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

1. De beslissing tot wettelijke samenwoonst is vooreerst opmerkelijk omwille van het relationeel verleden van mevrouw A. (...) waaruit blijkt dat zij reeds over heel wat ervaring beschikt inzake het afsluiten van een schijnhuwelijk. Zo verklaart zij immers zelf in het huwelijk te zijn getreden met de Surinaamse heer J.S. (...) omdat deze laatste een verblijfsvergunning had in Nederland en zij zich op deze manier verzekerd wist van een verblijf in het land. Haar broer A.A. (...) trad in haar voetsporen en trad in het huwelijk met de 28 jaar oudere Nederlandse mevrouw B.N. (...). Amper een maand nadat hij zijn F-kaart verzilverde, verliet mevrouw B. (...) de echtelijke woning. Thans staat zij op het punt het verblijfsrecht te openen voor de illegaal in het land verblijvende Surinaamse heer R. (...). Deze laatste beweert op zijn beurt sinds 2012 een relatie te hebben met mevrouw A. (...) doch kreeg in 2014 nog een zoon met zijn ex-echtgenote, A.N. (...) waarvan hij nota bene beweerde dat zij zijn echtgenote was en dit tijdens een onaangekondigd huisbezoek naar aanleiding van een anonieme melding inzake een schijnhuwelijk d.d. 08.03.2018. Ook mevrouw A. (...) bleek – ondanks haar relatie met de heer R. (...) – haar ex-echtgenoot nog niet vergeten en kreeg nog een zoon met hem in 2016. Naar haar zeggen bleven zij na hun echtscheiding in 2010 nog samenwonen omdat zij het opnieuw wilden proberen en nog een kind wilden. Zij zouden tot na de geboorte van hun zoon samengewoond hebben.

2. Betrokkenen kennen elkaar niet zo goed als verwacht mag worden van partners die voorhouden elkaar reeds sinds hun kindertijd te kennen en beslist hebben om een duurzame relatie op te bouwen. Zij slagen er evenmin in gelijklopende verklaringen af te leggen omtrent belangrijke zaken in hun leven. - Mevrouw A. (...) blijkt niet te weten waar de kinderen van de heer R. (...) verblijven. Volgens haar verblijven zij bij de ex-echtgenote van haar partner te Suriname en heeft hij zijn kinderen niet meer terug gezien sinds hij in België woont. Blijkens het navolgend proces-verbaal 14484/18 woont de ex-echtgenote van de heer R. (...) nochtans in Izegem samen met zijn kinderen en werd betrokkene emotioneel wanneer hem gevraagd werd of hij zijn kinderen bezoekt en of mevrouw A. (...) hiervan op de hoogte is. Hij verklaarde het moeilijk te hebben hierover te praten en zijn partner voor te houden dat hij naar zijn werk dient te vertrekken wanneer hij in werkelijkheid zijn kinderen bezoekt.

Mevrouw A. (...) blijkt verder helemaal niets te weten over A.N. (...), de ex-echtgenote van de heer R. (...). Zij verklaart de naam van de ex-echtgenote van haar partner niet te kennen en evenmin te weten wanneer of waarom hun relatie op de klippen is gelopen. Wanneer zij geconfronteerd wordt met de naam van zijn ex-echtgenote en haar nieuwe echtgenoot, G.R. (...), verklaart zij nog nooit van deze namen gehoord te hebben. Haar gebrek aan kennis is nochtans des te opmerkelijker vermits G.R. (...) blijkens het navolgend proces-verbaal 14484/18 tijdens het eerste onaangekondigde huisbezoek aanwezig was in de woning van de heer R. (...) en mevrouw A. (...) en de heer R. (...) verklaart dat de heer G. (...) een goede vriend is. Het is dan ook vreemd te moeten vaststellen dat de heer R. (...) tijdens het verhoor volkomen uit de lucht lijkt te vallen wanneer hem gevraagd wordt naar de relatie tussen de heer G. (...) en zijn ex-echtgenote. Waar deze laatste blijkens de d.d. 09.08.2018 aan uw diensten overgemaakte informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben gehuwd te zijn met de heer G. (...), blijkt de heer R. (...) hier niet van op de hoogte te zijn, dit niettegenstaande zijn vriendschap met de heer G. (...) en het bezoek aan zijn kinderen in de woning van vernoemden.

De heer R. (...) blijkt zich vervolgens op zijn beurt volledig in stilzwijgen te hullen wat betreft het vorige huwelijk van mevrouw A. (...). Hij verklaart immers slechts een vermoeden te hebben gehad dat zij een relatie had toen zij elkaar in 2012 opnieuw ontmoetten doch rept voor het overige met geen woord over haar ex-echtgenoot of haar kinderen.

Zij zijn het ten slotte evenmin eens wat betreft hun bezigheden van het weekend voorafgaand aan het verhoor. Mevrouw A. (...) verklaart dat de heer R. (...) op zaterdag diende te werken en zij op zondag met de wagen naar Roeselare zijn geweest alwaar zij een terrasje hebben gedaan. De heer R. (...) blijkt er een compleet andere mening op na te houden waar hij verklaart dat zij op zaterdag beiden hebben uitgeslapen, daarna boodschappen hebben gedaan en de rest van de avond thuis zijn gebleven. Op zondag zijn zij naar zijn mening naar de McDonald geweest te Roeselare en na nog wat te hebben rondgereden, huiswaarts te zijn gekeerd. De tegenstrijdige verklaringen zijn des te frapperanter vermits het verhoor plaatsvond op een dinsdag, amper twee dagen na het betreffende weekend.

Uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de partners kennelijk niet gericht zijn op het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de wettelijke samenwoning. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

De hierboven vermelde redenen tonen aan dat de wil tot duurzame samenleving minstens in hoofde van één van de partners niet aanwezig is. Gelet op de artikelen 1476 bis en 1476 ter B.W. adviseert mijn ambt de wettelijke samenwoning tussen R.D. (...) en A.R. (...) dan ook ongunstig.

Het gelieve u kopie over te maken van de beslissing die u terzake neemt.

U wordt tevens verzocht zo u de wettelijke samenwoning weigert, overeenkomstig artikel 1476 quater Burgerlijk Wetboek aan mijn ambt kopie over te maken van de stukken waarmee u aan betrokkenen kennis heeft gegeven van uw weigeringsbeslissing.

Uit het voorgaande blijkt nu dat het in Nederland afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).

Het feit dat er reeds enkele tijd is verstreken tussen het advies van het parket en de huidige aanvraag gezinshereniging doet hieraan geen afbreuk.

Het loutere feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM))."

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel.

De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De DVZ weigert het buitenlands Nederlands huwelijk te erkennen en verwijst hiervoor naar de eerdere weigering van inschrijving van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van Burgerlijke Stad van Roeselare van 17 december 2018.

De weigering om de wettelijke samenwoning te registreren door de stad Roeselare is voor de DVZ een voldoende reden om ook het huwelijk niet te erkennen. Verwerende partij maakt bijgevolg geen eigen afweging van dit gezinsleven, maar baseert zich louter op deze weigeringsbeslissing, die 11 maanden eerder werd genomen.

Bovendien is deze weigeringsbeslissing van de stad Roeselare eveneens niet bindend voor verwerende partij.

Bij het toekennen van een verblijfsrecht doet verwerende partij een eigen onderzoek naar de oprechtheid van het aangehaalde huwelijk. Verwerende partij diende bij de beoordeling echter verzoekers gezinsleven correct in rekening te brengen. Verwerende partij deed echter totaal geen eigen onderzoek. Zij maakte zich er integendeel makkelijk vanaf door te verwijzen naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Roeselare.

Het loutere feit dat de stad Roeselare op basis van een advies van het Openbaar Ministerie oordeelde dat de wettelijke samenwoning niet kon geregistreerd worden ontslaat verwerende partij er echter niet van alle nuttige feiten te betrekken in de beoordeling van het bestaan van dit familieleven.

Verwerende partij dient nog steeds zelf haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te nemen.

In het bijzonder dient er hierbij vastgesteld te worden dat naar Belgische wetgeving een wettelijke samenwoning slechts een schijnsamenwoning is in zoverre het enige doel van de wettelijke samenwoning een beoogd verblijfsvoordeel betreft.

Op geen enkel ogenblik werd door verwerende partij effectief een afweging gemaakt tussen verzoekers gezinsleven in België en het belang van de Belgische staat om het verblijf van verzoeker te weigeren.

De inmenging in het recht op gezins- en privéleven dient noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Gelet op de factoren die volgens de rechtspraak van het EHRM bepalen of er sprake is van een gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM is het duidelijk dat niet kan getwijfeld worden aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid ervan:

Verzoeker en zijn partner hebben reeds een relatie sinds oktober 2016 en wonen samen sinds november 2017, ruim 2 jaren nu. Verzoeker en partner hebben hun toekomstplannen volledig op elkaar en hun kinderen afgesteld. Zij wensen hun leven met elkaar en hun kinderen te delen. Deze elementen tonen afdoende aan dat verzoekers relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven, waardoor zij dit dan ook in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek. Louter verwijzen naar een advies van het parket en de voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet bindende beslissing van de stad Roeselare volstaat niet om te besluiten dat de relatie niet oprecht zou zijn en bijgevolg geen gezinsleven in de zin van artikel 8

EVRM kan worden aangenomen, te meer dat de beslissing van de Stad Roeselare op het ogenblik van de bestreden beslissing 11 maanden eerder is genomen en er ondertussen reeds een 3jarige relatie waarvan 2jaar samenwoont bestaat.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aldus moet onderzocht worden of artikel 8 EVRM de inmenging in het gezinsleven en privé-leven verbiedt en of artikel 8 EVRM verplicht een verblijfsmachtiging toe te kennen.

Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privé-leven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privé-leven is niet absoluut.

Er dient een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het onderzoek van verwerende partij gebeurde uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij maakte zich er immers zeer gemakkelijk vanaf door een achterhaalde beslissing van de stad Roeselare blindelings over te nemen, in plaats van een eigen onderzoek te voeren. Er werd geen onderzoek gedaan door de DVZ. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privé-leven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in België, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privé-leven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, Nunez v. Noorwegen, §70).

In casu zijn er serieuze hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in Suriname. Verzoekers partner heeft een voltijdse job in België, familie, haar kinderen, vrienden, netwerk, schoolgaande kinderen van beiden, waardoor het bijzonder moeilijk zou zijn om dit alles achter te laten. Er kan bijgevolg niet verwacht worden dat de echtgenote van de verzoeker zich in Suriname gaat vestigen om haar gezinsleven te kunnen beleven, wanneer zich dat volledig in België afspeelt. Zelfs een tijdelijke verhuis naar Suriname zal onvermijdelijk met zich meebrengen dat zij haar job in België verliest, en daardoor gedurende een lange tijd zonder enige bron van inkomsten zal moeten leven, de kinderen zullen misntens een schooljaar verliezen etc.

Door louter te verwijzen naar een 11 maanden oude beslissing van de Stad Roeselare brengt verwerende partij verzoeksters gezinsleven niet behoorlijk in rekening.

Al deze individuele omstandigheden had verwerende partij in rekening moeten brengen bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij had op basis van de door haar gekende informatie een belangenafweging moeten doen om tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing te komen, quod non.

De bestreden beslissing schendt de in het middel opgesomde artikelen.

Tweede onderdeel.

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

*-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.
...”*

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-27711 1, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-3831 13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de actuele gezinssituatie van de verzoeker, dat hij nog steeds samenleeft met zijn echtgenote. Er werd geen rekening gehouden met hun kinderen, dat zij hier ook een leven opbouwen en naar school gaan. Men verwijst enkel naar een beslissing van weigering van inschrijving van wettelijke samenwoning die één jaar eerder is genomen. Er wordt helemaal geen rekening gehouden met dat jaar erna. Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, 0383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 VW en artikel 8 EVRM uit.”

3.2. De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet opgelegde motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet alsook naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend als echtgenoot van mevrouw A.R.N. van Nederlandse nationaliteit, dat bij deze aanvraag een Nederlandse huwelijksakte werd voorgelegd van 1 maart 2019, dat de verzoekende partij en mevrouw A.R.N. reeds voorheen een voorgenomen wettelijke samenwoning hadden ingediend in België op 19 juli 2018 welke werd uitgesteld met het oog op een onderzoek schijn wettelijke samenwoning, dat een ongunstig advies werd uitgesproken door de Procureur des Konings in zijn brief van 11 december 2018 en dat de wettelijke samenwoning in België werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Roeselare op 17 december 2018. De verwerende partij motiveert voorts dat zij het buitenlands huwelijk weigert te erkennen en dat zij hiervoor steunt op de elementen uit het negatieve advies van het parket van 11 december 2018 waarmee zij deze elementen citeert. Vervolgens concludeert de verwerende partij dat uit het voorgaande blijkt dat het in Nederland afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, dat de rechtsgeldigheid van dit huwelijk dan ook wordt betwist op grond van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) in combinatie met de artikelen 21 en 18 van het WIPR. De verwerende partij wijst er nog op dat het feit dat reeds enige tijd is verstreken tussen het advies van het parket en de huidige aanvraag gezinshereniging hieraan geen afbreuk doet en dat het loutere feit dat de verzoekende partij en mevrouw A.R.N. samenwonen niet beschouwd wordt als een bewijs van een gezinsleven, waarna zij verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad. Op grond van bovenvermelde overwegingen weigert de verwerende partij het verblijf aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet kon volstaan met een verwijzing naar de weigering van de wettelijke samenwoning door de stad Roeselare om het huwelijk niet te erkennen, wijst de Raad er vooreerst op dat niet blijkt dat de verwerende partij op grond van het enkele feit dat de wettelijke samenwoning door de stad Roeselare werd geweigerd besloten heeft de voorgelegde Nederlandse huwelijksakte niet te erkennen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de voorgelegde huwelijksakte niet wordt erkend op grond van artikel 27 van het WIPR in combinatie met de artikelen 18 en 21 van het WIPR omdat het in Nederland afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, zoals blijkt uit de elementen die blijken uit het negatieve advies van het parket van 11 december 2018 en het feit dat er enige tijd versteken is sinds voormeld advies hieraan geen afbreuk doet en gelet op het feit dat het louter samenwonen niet beschouwd kan worden als een bewijs van een gezinsleven. Bovendien, in zoverre de verzoekende partij zou menen dat deze overwegingen niet afdoende zijn om de voorgelegde huwelijksakte niet te erkennen, voert zij in wezen kritiek op de beslissing tot het niet-erkennen van een buitenlandse huwelijksakte. De Raad kan er enkel op wijzen dat hij geen rechtsmacht heeft voor dergelijke betwisting.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd doordat er geen belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM gebeurde in de bestreden beslissing, wijst de Raad erop, zoals blijkt uit wat volgt, dat de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was tot een belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij betoogt dat de weigering de wettelijke samenwoning te registreren door de stad Roeselare een voldoende reden is voor de verwerende partij om het huwelijk niet te erkennen, dat zij geen eigen afweging maakt met het gezinsleven maar zich louter baseert op de weigeringsbeslissing die elf maanden eerder werd genomen, dat de verwerende partij, hoewel gehouden tot een eigen onderzoek waarbij het gezinsleven correct in rekening moet worden gebracht, totaal geen eigen onderzoek heeft verricht, doch enkel verwees naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Roeselare. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat de verwerende partij op grond van het enkele feit dat de wettelijke samenwoning door de stad Roeselare werd geweigerd besloten heeft de voorgelegde Nederlandse huwelijksakte niet te erkennen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de voorgelegde huwelijksakte niet wordt erkend op grond van artikel 27 van het WIPR in combinatie met de artikelen 18 en 21 van het WIPR omdat het in Nederland afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, zoals blijkt uit de elementen die blijken uit het negatieve advies van het parket van 11 december 2018 en het feit dat er enige tijd versteken is sinds voormeld advies hieraan geen afbreuk doet en gelet op het feit dat het louter samenwonen niet beschouwd kan worden als een bewijs van een gezinsleven. Bovendien in zoverre de verzoekende partij zou menen dat deze overwegingen niet afdoende zijn om de voorgelegde huwelijksakte niet te erkennen, voert zij in wezen kritiek op de beslissing tot het niet-erkennen van een buitenlandse huwelijksakte. De Raad kan enkel herhalen dat hij geen rechtsmacht heeft voor dergelijke betwisting.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij aldus een onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven en een afweging heeft gemaakt van het feit of er sprake is van een duurzame levensgemeenschap of van een gezinsleven, en hiervoor heeft gewezen op elementen en vaststellingen in het negatief advies van het parket van 11 december 2018, waarbij de elementen en vaststellingen waarop zij zich baseert uitdrukkelijk in de bestreden beslissing worden weergegeven, alsook op het feit dat het tijdsverloop sinds het advies geen afbreuk doet aan de vaststellingen dat er geen intentie is tot het stichten van een duurzame levensgemeenschap en op het feit dat het louter feit dat de verzoekende partij en haar vermeende partner samenwonen niet kan beschouwd worden als een bewijs van gezinsleven. De verzoekende partij toont niet aan dat het niet correct, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om zich te baseren op de elementen van het negatief advies van het parket van 11 december 2018, of dat deze elementen niet kunnen volstaan als motieven om te besluiten dat het in Nederland afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten en op die grond de erkenning van het Nederlands huwelijk te weigeren.

De verzoekende partij toont voorts niet aan waarom het feit dat de weigeringsbeslissing van de stad Roeselare niet bindend is voor de verwerende partij ertoe zou leiden dat zij bij haar beoordeling betreffende het al dan niet erkennen van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet dienstig kan verwijzen naar de weigeringsbeslissing de wettelijke samenwoning te registreren van de stad Roeselare en naar het negatief advies van het parket van 11 december 2018. De Raad herhaalt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij op grond van het enkele feit dat de wettelijke samenwoning door de stad Roeselare werd geweigerd besloten heeft de voorgelegde Nederlandse huwelijksakte niet te erkennen.

Voorts toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van elementen of 'individuele omstandigheden' die niet blijken uit de overwegingen van het negatief advies van het parket van 11 december 2018 of die betrekking hebben op de periode nadien, die relevant zijn voor het beoordelen van het gezinsleven en het bestaan van een duurzame levensgemeenschap. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij bij haar afweging of onderzoek van het gezinsleven of het bestaan van een duurzame levensgemeenschap met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden. Waar de verzoekende partij aldus stelt dat het loutere feit dat de stad Roeselare op basis van een advies van het parket oordeelde dat de wettelijke samenwoning niet kon worden geregistreerd, de verwerende partij er niet van ontslaat alle nuttige feiten te betrekken in de beoordeling van het bestaan van dit familieleven, stelt de Raad vast – naast de vaststelling dat niet aangetoond wordt waarom de verwerende partij zich niet zou kunnen baseren op elementen uit hetzelfde advies bij het beoordelen van het familieleven – dat de verzoekende partij niet aantoont met welke nuttige feiten, die niet reeds blijken uit het advies, de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden bij het beoordelen van het bestaan van een familieleven.

Waar de verzoekende partij stelt dat naar Belgische wetgeving een wettelijke samenwoning slechts een schijnsamenwoning is in zoverre het enige doel van de wettelijke samenwoning een beoogd verblijfsvoordeel betreft, verduidelijkt de verzoekende partij geenszins op welke wijze dit feit aantoont dat de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

De Raad stelt tot slot vast dat de verzoekende partij niet betwist dat op grond van het argument dat de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte wordt betwist op grond van de artikelen 18 en 21 WIPR – waardoor de verwerende partij op grond van artikel 27 van het WIPR de huwelijksakte als niet rechtsgeldig in België kan beschouwen – de verwerende partij kon oordelen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

3.5. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig genomen is, noch dat de verwerende partij nagelaten heeft een afdoende motivering te verschaffen.

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt verder onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat het volgende bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Uit de *in casu* bestreden beslissing blijkt dat het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar partner niet wordt erkend. In zoverre de verzoekende partij deze niet-erkenning van haar huwelijk betwist, kan de Raad enkel herhalen dat zij geen rechtsmacht heeft voor deze betwisting.

Betreffende de vermeende partner van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat er volgens de verwerende partij geen sprake is van een duurzame levensgemeenschap en van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar vermeende partner en dit gelet op de in de bestreden beslissing uit het negatief advies van het parket van 11 december 2018 geciteerde elementen. Betreffende de kritiek dat het onderzoek van de verwerende partij onzorgvuldig gebeurde, dat zij er zich zeer gemakkelijk vanaf maakte door een achterhaalde beslissing van de stad Roeselare blindelings over te nemen in plaats van een eigen onderzoek te voeren, dat er geen onderzoek werd gedaan door de verwerende partij, alsook betreffende de kritiek dat louter verwezen werd naar de beslissing van de stad Roeselare, de verwerende partij het gezinsleven niet behoorlijk in rekening neemt en de verwerende partij 'al deze individuele omstandigheden' in rekening had moeten brengen bij het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet onder punt 3.4. De verzoekende partij verduidelijkt geenszins waarom een verwijzing naar en citeren uit de overwegingen van het negatief advies van het parket en de verwijzing naar de niet-bindende beslissing van de stad Roeselare (tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning) niet volstaat om te besluiten tot de niet oprechtheid van de relatie. Met het enkel verwijzen naar het feit dat de beslissing van de stad Roeselare op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing elf maanden eerder is genomen, toont zij geenszins aan waarom de overwegingen opgenomen in het reeds genoemde negatief advies van het parket, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, niet langer als actueel en relevant te beschouwen zijn waardoor de verwerende partij er zich niet langer redelijkerwijze kan op baseren bij het beoordelen van het bestaan van een gezinsleven. Met het louter wijzen op de tijdsduur van de relatie en de samenwoning, toont zij dit niet aan. Immers blijkt niet uit de overwegingen van het negatief advies van het parket waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing dat geen geloof wordt gehecht aan de oprechtheid van de relatie omwille van de duur van de relatie. Evenmin toont zij aan dat er elementen of gebeurtenissen zijn die dateren van na het negatief advies die wijzen op een gezinsleven, waardoor niet kon volstaan worden met een verwijzing naar de overwegingen uit het advies. Ook met het wijzen op de samenwoning toont zij dit niet aan. Immers blijkt uit het louter samenwonen op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie, zoals overigens ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Gelet op het negatief advies van het parket van 11 december 2018, kan gesteld worden dat er contra-indicaties zijn voor het aannemen van een effectief beleefde gezinssituatie of het aantonen van voldoende hechte feitelijke banden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het komt de verzoekende partij toe om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke. De verzoekende partij legt geen stukken voor waaruit een effectief beleefde gezinssituatie zou kunnen blijken. Zij beperkt zich tot de bewering dat zij en haar partner een relatie hebben sinds 2016 en samenwonen sinds 2017, dat zij hun toekomstplannen volledig op elkaar en hun kinderen hebben afgesteld en zij wensen hun leven met

elkaar en hun kinderen te delen, dat deze elementen afdoende aantonen dat hun relatie een voldoende standvastigheid heeft.

De loutere verklaring dat er sprake is van een driejarige relatie kan *in casu* niet leiden tot het vaststellen van een effectief beleefde gezinssituatie, nu de voorgehouden relatie net het voorwerp heeft uitgemaakt van de beoordeling van het parket, waarop de verwerende partij zich steunt bij het beoordelen van het bestaan van een duurzame levensgemeenschap of van een gezinsleven. Zoals de verwerende partij terecht aangaf in de bestreden beslissing wordt het loutere feit van samenwonen voorts niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dit gegeven niet te beschouwen als indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Betreffende het wensen samen te leven samen met hun kinderen en het afstellen van toekomstplannen op elkaar en hun kinderen, beperkt de verzoekende partij zich tot loutere beweringen, waarbij nog dient vastgesteld te worden, ter verduidelijking, dat het gaat om de kinderen van de verzoekende partij en de kinderen van de vermeende partner en dat niet blijkt dat er sprake is van gemeenschappelijke kinderen.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar vermeende partner. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de relatie die zij onderhoudt met mevrouw A.R.N. een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat zij en haar partner een relatie hebben sinds 2016 en samenwonen sinds 2017, dat zij hun toekomstplannen volledig op elkaar en hun kinderen hebben afgesteld en zij wensen hun leven met elkaar en hun kinderen te delen. De relatie wordt niet verder geconcretiseerd of onderbouwd met bewijskrachtige stukken. Uit de stukken van het administratief dossier blijken voorts vooral contra-indicaties, doch zeer weinig elementen die wijzen op een duurzame en hechte relatie in die mate dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat niet kan getwijfeld worden aan het bestaan van het gezinsleven of de hechtheid ervan.

Nu de verzoekende partij het bestaan van een effectief doorleefd gezinsleven met mevrouw A.R.N. niet aannemelijk maakt, kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat het de verwerende partij toekwam over te gaan tot een belangenafweging tussen haar gezinsleven in België en het belang van de Belgische staat om haar het verblijf te weigeren.

Samenvattend besluit de Raad dat het bestaan van een privé- of gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet werd aangetoond. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met enig beschermingswaardig privé- of gezinsleven, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaats hebben. Van enige disproportionaliteit is *in casu* dan ook geen sprake. De verzoekende partij kan zich bij gebrek aan een beschermingswaardig privé- of gezinsleven evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Het betoog betreffende de proportionaliteitstoets, de billijke afweging, de elementen die hierbij in rekening dienen te worden genomen en het voorhanden zijn in haar geval van serieuze hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in Suriname, is dan ook niet dienstig.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat door de bestreden beslissing de verzoekende partij en haar vermeende partner overigens niet worden uit elkaar gehaald, daar deze beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als de schending van de materiële motiveringplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel in het licht van voormelde bepaling.

3.7. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel genomen is, noch dat de verwerende partij nagelaten heeft een afdoende motivering te verschaffen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt door de verzoekende partij niet aangetoond.

3.8. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.9. De Raad merkt tot slot op dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om alle nuttige elementen en stukken over te maken aan het bestuur bij haar aanvraag om gezinshereniging.

De bestreden beslissing betreft immers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in antwoord op de vraag van de verzoekende partij tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing.

Een schending van het hoorrecht of van voormeld recht in combinatie met artikel 8 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de hoorplicht in combinatie met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen en de *in casu* bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER